

Ο «μαγνήτης» της Παναγίας - Του Πρωτοπρεσβύτερου Γεωρίου Δορμπαράκη

/ [Γνώμες](#)



Τι είναι εκείνο που κάνει όλους τους χριστιανούς, ακόμη και τους «ασχέτους» και απομακρυσμένους από την πίστη, να θεωρούν την Παναγία ως το κατεξοχήν αγαπητό πρόσωπο, εκείνο που νιώθουν ότι τους τραβά σαν μαγνήτης και δεν θέλουν να «ξεκολλήσουν» απ' αυτό;

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης

Όχι ασφαλώς το μεγαλείο της που την κάνει να υπέρκειται όλων των άλλων αγίων, ακόμη δε και των ίδιων των αγγέλων και των αρχαγγέλων – ένα τέτοιο μεγαλείο το μόνο που προκαλεί είναι ίσως ο φόβος και ένα δέος που σε τελική ανάλυση μας κάνει να κλίνουμε γόνυ, γιατί δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς· ούτε επίσης η «παντοδυναμία» της, εκχωρημένη από τον Υιό και Θεό της, που βαίνει παράλληλα προς την παραπάνω μεγαλειότητά της και το αποτέλεσμα στο οποίο οδηγεί· αυτό που «έχει» η Παναγία μας και μας τραβά και μας έλκει είναι ακριβώς αυτό που συνιστά την αγιότητά της, δηλαδή η χάρη του Θεού. Η χάρη του Θεού που

καταλαμβάνει ολόκληρη την ύπαρξή της - «Κεχαριτωμένη» άλλωστε την προσφωνεί ο αρχάγγελος Γαβριήλ - είναι η ελκτική δύναμη που στρέφει και τον πιο «δύστροπο» προς αυτήν και τον κάνει να νιώθει άνετα μαζί της, σαν το μικρό παιδί που νιώθει άνετα πάντοτε με τη μάνα του.

Στην πραγματικότητα η έλξη της χάρης της είναι έλξη τελικώς προς την ταπείνωσή της. Γιατί τι είναι εκείνο που «αναγκάζει» τον Θεό να προσφέρει τη χάρη Του, δηλαδή τον ίδιο τον Εαυτό Του, σ' ένα πλάσμα Του, παρά μόνον το στοιχείο που αφήνει χώρο για τη δική Του εγκατοίκηση σ' αυτό: την ταπείνωση του πλάσματός Του; Όπου ο Θεός επισημαίνει την ταπείνωση, εκεί κλίνει και τη βούλησή Του, εκεί βρίσκει «τόπον καταπαύσεώς» Του. «Προς τίνα επιβλέψω, ει μη προς τον ταπεινόν και ησύχιον και ακούοντά μου τους λόγους και τρέμοντα αυτούς;» Διαρκώς άλλωστε δεν τονίζει ο λόγος του Θεού, ήδη από την Παλαιά Διαθήκη, ότι «Κύριος υπερηφάνοις αντιτάσσεται, ταπεινοίς δε δίδωσι χάριν;» Μαγνήτης της χάρης του Θεού είναι η ταπείνωση στην ψυχή του ανθρώπου, γι' αυτό και θεωρείται η ταπείνωση το μοναδικό έδαφος στο οποίο μπορεί να φυτρώσει και να αναπτυχθεί και η πίστη και η αγάπη του ανθρώπου. Όπως το έλεγε και ο άγιος Γέροντας του οσίου Παισίου π. Τύχων: «ο Θεός ευλογεί κάθε ημέρα τον κόσμο Του, όταν όμως βλέπει ταπεινό άνθρωπο, τον ευλογεί και με τα δυό Του χέρια».

Την πραγματικότητα αυτή λοιπόν επισημαίνουμε και στο πάντιμο πρόσωπο της Υπεραγίας Θεοτόκου. Ήδη από την ώρα του Ευαγγελισμού της εξαγγέλλεται εν χάριτι από την ίδια ότι ο Θεός «επέβλεψε επί την ταπείνωσιν της δούλης Αυτού». Και ποιο το χαρακτηριστικό της ταπείνωσης που φέρνει τη χάρη του Θεού; Μα τίποτε άλλο από την ετοιμότητα της υπακοής προς το άγιο θέλημα Εκείνου. «Ιδού η δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά το ρήμά Σου». Πρόκειται για ο,τι συνιστά και το ήθος του σαρκωμένου Θεού μας, όπως μας το αποκαλύπτει ο απόστολος Παύλος στην προς Φιλιππησίους επιστολή του: «Τούτο φρονείσθω εν υμίν ο και εν Χριστώ Ιησού, ος εν μορφή Θεού υπάρχων ουχ αρπαγμόν ηγήσατο το είναι ίσα Θεώ, αλλ' εαυτόν εκένωσεν, μορφήν δούλου λαβών...και σχήματι ευρεθείς ως άνθρωπος, εταπείνωσεν εαυτόν, γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού». Στην Παναγία μας βλέπουμε αυτήν την υπακοή που επέδειξε ο Υιός και Θεός της, συνεπώς την αγία ταπείνωσή Του και την αγία χάρη Του.

Κι αυτό το ήθος, το ήθος της ταπείνωσης που εκφράζεται ως απόλυτη υπακοή στο άγιο θέλημα του Θεού, είναι εκείνο που δείχνει το πως πράγματι τιμάται η Παναγία στις εορτές της, κατεξοχήν δε στην Κοίμησή της. Καλά τα εγκώμια και όλες οι άλλες δοξολογικές φωνές απέναντί της, αλλά αν δεν καταλήγουν στην ακολουθία του ήθους της, στο μαρτυρικό φρόνημα της ταπείνώσής της, μάλλον

δεν έχουν καμία σημασία πνευματική για εμάς. Γιατί μοιάζουν μάλλον μ' αυτό που επεσήμαναν οι προφήτες, κυρίως δε ο μέγας Ησαΐας, ο οποίος γινόταν το στόμα του Θεού για να λέει: «Ο λαός αυτός με το στόμα με τιμά, ενώ η καρδιά του πόρρω απέχει απ' εμού. Αποστρέφω το πρόσωπό μου απ' αυτούς».

pgdorbas.blogspot.com